

Activisme is een dure lifestyle

Door: Jeanne Prisser

Jeanne Prisser bericht over wat zich afspeelt in de voorhoede van de beeldende kunst.

SCHIEDAM, 9 OKTOBER

Aan mij heeft het milieu niet veel. Ik keten mij niet aan Shell-pompen, dwarsboom geen walvisvaarders, en lig niet op gifspoorlijnen. Ja, de glasbak, dat is een goede bekende. En verder sus ik mijn geweten met kunst.

Ik werd erop gewezen in Schiedam, waar ik in De Ketelfactory (een sympathieke kunstruimte gefinancierd door jeneverproducent Nolet) de solo van Sharon Houkema bezocht. Een kunstenares die mettertijd steeds geëngageerder werk is gaan maken zoals dat heet, wat in de kunst vaak neerkomt op het aanklaarten van een vreselijk probleem ver van des kunstenaars bed. Nou, niet bij Houkema. Het engagement zélf, dat werd hier bij de hoorns gevat. Engagement als lifestyle.

Er was een compleet éénkamerappartementje opgetrokken waar de bewoner even een halve brood was halen blijkbaar: het rommelige bed leek beslapen, het keukentje net gebruikt. Licht gegeneerd begon ik dan maar het interieur te bestuderen, zoals men doet in zo'n geval.

Het kwartje viel snel: hier woonde een milieu-fetisjist die niet van opruimen hield. Die sliep met een ijsbeerknuffel onder een Greenpeace dekbed, zich afdroogde met een dolfijnenhanddoek, zich insmeerde met bio-organic spul en zijn groene theezakjes liet slingeren. Op het nachtkastje lag een stapel groene lectuur, van boekjes over wind- en zonne-energie tot de 'World Changing' gids voor de 21ste eeuw en ook Naomi Klein was in huis. Red de eekhoorn, red de ijsbeer, red het roodborstje zag ik op een enorme verzameling stickers op de kastdeur. De platenkast was gevuld met milieu-reddende muziek, onder meer gecompileerd door het Wereldnatuurfonds. Hoe graag had ik de plaat Rettet Natuur opgezet, met liedjes van Joan Baez en Herman van Veen, bien étonnés de se trouver ensemble voor de goede zaak. De bewoner hield ook van bordspellen: Keep it Cool, Hilf der Natur en het ongetwijfeld zenuwslopende No Time to Waste. Het ging maar door met de merchandise van de wereldverbeteraarsindustrie: gewetensussers met een ecokeurmerk.

Op de zolder van de Ketelfactory kreeg deze installatie extra reliëf door een geluidswerk, waarin een stem als een lokkende sirene het einde van de wereld zoals wij die kennen verkondigde. Hier werd duidelijk: geen Greenpeace-theedoekenset had ons ooit van onszelf gered, en dat ging ook niet gebeuren.

Is There Life After Lifestyle? Sharon Houkema. [Ketelfactory Schiedam](#), t/m 8/1.